

Крокує Гощею листоноша...

Париж не уявляеш без Ейфелевої вежі, Нью-Йорк — без Статуї Свободи... А нашу Гощу? Певно, без її людей. Отих мовчазних, скромних трудівників, що справно тягнуть життєву лямку не одне десятиліття.

Таких, приміром, як Анастасія Захарівна Попович, котру, чесно кажучи, ніяк не можна відділити від вузла зв'язку, де працює, та сумки листоноші, яку щодня перекидає через плече.

Майже 30 літ. Такий трудовий сраж листоноші Попович, стільки років вона крокує Гощею.

Знаєте, де вулиця Франка? Точно, на окраїні селища. Саме звідси Анастасія Захарівна прямує на роботу. А потім — вулиці Незалежності, Маяковського, Замкова, Застав'я, Будьонного, Ватутіна, Радянська, провулок Пекарський... А потім — газети, листи, пенсії. Робота, одним словом.

Тяжка робота. Адже це зараз сумка легка, а колись всі 15 кілограмів вміщала. Та ще й двічі на день треба було вирушати «в похід» — до обі-

ду рознести центральну пресу, а опісля — республіканську.

Зарплата? Невелика. Спочатку — 60, потім 80, 85, 90, 110, 130... Проте якщо й ятрив душу біль, на люди цього не вносила — не та натура.

— Анастасіє Захарівно, а за день скільки-то кілометрів протунете?

— Та, либонь, з 20 набиралося. Але то колись. Зараз возять «ніккачком»...

Кілька дільниць у гоцманських листонош. Однак Попович відомі всі.

Тобто завжди підмнить, допоможе. А про те, що її весь райцентр знає, і говорити нічого. Я, наприклад, пам'ятаю Анастасію Захарівну з тих пір, коли ходив в 2-й чи 3-й клас.

Коротка наша оповідь. Як, втім, і швидкоплинне все інше. Бо пройде кілька днів, і колектив райвузла зв'язку проведе свою листоношу на пенсію, зичитиме їй здоров'я і щастя, злагоди та миру.

Побажаймо ж цього і ми.

Юрій КУЗЬМІН.